

Ko oče pod noč domov pridejo in vidijo prazno skledico na mizi, zelo se ustrašijo. Na ves glas kličejo Matijčka, ali ni ga nikjer. Vse kote po hiši pretaknejo, a zastonj. Ko pa gre hlapec na hlev po krmo za konje — o grôza in strah! ondu najde pod senom — Matijčka mrtvega in strašno izpremenjenega v obrazu.

Leta in leta je jokala dobra Marijca po svojem nesrečnem bratu; tudi očetu se je oko solzilo, kadar koli se je spomnil svojega sina Matijčka.

Otroci! čuvajte se sladkarij, ki vam pokvarijo zobé in želodec, — a bolni želodec je bil že marsikomu kriv, da je moral prezgodaj pod črno zemljo, to je, da je prerano umrl.

Posl. R. Podratitovski.

Božja kazen.

Spomina vredna je prigodba necega imovitega državljana, očeta sedmerih lepo doraslih sinov, ki so pa vsi bili nemi (mutasti). Ta nesreča je očeta zelo v srce pekla in ni mogel nikakor razuméti, kako da je ravno njega Bog tako strašno kaznjeval. Nekóč pelje svoje neme sinove na bližnjo pristavo, kjer so pri starem pristavniku skupaj obedovali. Ubogi oče je žalostno gledal svoje sinove, ki so zdravi in rudečih lic okoli mize sedeli — a vsi némi bili. Solzé se mu po licih vderó in globoko vzdihne proti nebu: „O Bog! s čim sem vendar to zaslužil?“ — Stari pristavnik, ki je bil vse to zapazil, pelje nesrečnega očeta na stran ter mu z resno odkritosrčnostjo reče: „Jaz dobro vidim, boli vas, a ne čudim se temu! Je-li še veste, da vas poznam od mladosti, kako ste deček ptičicam zanjke nastavljali in vjete neusmiljeno mučili (trpinčili), jezike jim izruvali ter jih potem s hudobnim veseljem zopet izpustili! O ptičice pod nebom, ki s svojim petjem Boga niso več mogle hvaliti, zatožile so vas pri Bogu in vidi se, da tudi vi ne bodete iz ust svojih otrok nikoli slišali sladkega imena „oče“.

Ta prigodba nas uči, kako neusmiljeno, hudobno in pregrešno je ljube ptičice in sploh živalice mučiti ter da tacega hudobnega človeka prej ali slej božja kazen zadene.

L. K.

Izreki.

1. Sladkih besed licemercev nikár poslušati; ptičam Ljubó glasí se piščál, ko ptičar jih vabi v nastave. —
2. Kadar pošteno živís, kaj drugi rekó, se ne brigaj! Kajti kar koli storís, po volji pač vsem ne bo nikdar.
3. V jézi poganjaj se nikar ne o rečéh negotovih, Jeza namreč zadržuje duhá, da ne vidi resnice. —
4. Upa gojfti nikar, da bode ti dolgo živeti, Kajti povsod zasleduje te smrt, kamor koli se ganeš.
5. Če se ti kaj ne posrécí, zato ti pogum naj ne vpade, Upaj! — saj up je nam najboljša utéha v življenji! —

Sv. P . . . ar.